

အောင်မင်းအောင်

အဆိပ်လမ်းမှ ချစ်ပန်းဝေဝေ

စာရေးသူ၏ အမှာ စာ

ဤဝတ္ထု၌ ပါဝင်သော "ကျားလူ"ဟူ၍ အမည်ပေးထားသော လူများမှာ ကျားမှ လူ လူမှ ကျားဖြစ်သော ထမန်းကျားမျိုးနွယ်များ မဟုတ်ကြပေ။ နာဂတောင်တန်းများ ပေါ်တွင် နေနိုင်ကြသည့် မျိုးနွယ်တစ်မျိုးသာ ဖြစ်သည်။ ။ တောထဲ၌ ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ ဖျတ်လတ်စွာ သွားလာလှုပ်ရှား နိုင်သောကြောင့် ကျားလူဟူ၍ အမည်ပေးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း ကြိုတင်ပန်ကြား လိုပါသည်။ ။

ထိုမျိုးနွယ်များ အကြောင်းကို ရေးသားရခြင်း၏ အဓိကအကြောင်းမှာ ဆရာဗိုလ်တာရာ (ရဲဘော်သုံးကျိတ်) ရေးသားသော "ကျောက်လက်ဝါးသိုက်" ဝတ္ထုထဲတွင် ထူးဆန်းစွာ နေထိုင်ကြသော နာဂမျိုးနွယ်တစ်စု အကြောင်းပါလာသည် ကို ဖတ်ရှုရာမှ စိတ်ကူးပေါ်လာကာ ဤဝတ္ထုကို ရေးသားခြင်း ဖြစ်ကာ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းနှင့် ကျောရိုးမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ကူး သက်သက်ဖြင့် ဖန်တီးရေးသားကြောင်း ဝန်ခံအပ်ပါသည်။ ။

ထိုအချက်အလက်များ ရရန် စာအုပ် ရှာဖွေပေးသော ကိုအောင် (ဉာဏ်ဝင်းစာပေ)ကို အထူး ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်းနှင့် ကျွန်တော့်ထံ စာရေး ဆက်သွယ်လိုပါက ဉာဏ်ဝင်းစာပေတိုက်မှ သော်လည်းကောင်း၊ အောက်ပါလိပ်စာအတိုင်း သော်လည်းကောင်း ဆက်သွယ်နိုင်ကြပါကြောင်း ပြောကြားရင်း ကျွန်တော့်ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်များ ကိုယ်စိတ်

နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာ ကြပါစေကြောင်း ဆုတောင်းမေတ္တာ ပေးပို့လိုက်ပါသည်။ ။

စာဖတ်သူများ ရဲ့ မေတ္တာရိပ်အောက်မှ ...
အောင်မင်းအောင်

အမှတ် ၂၂၆၊ ဘုရင့်နောင်လမ်း၊ ကျောက်ရေတွင်း မြောက်ပိုင်း (၅)ရပ်ကွက်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ် ၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၆၅၀၀၉၆

ဒဿန လက်ဆောင်

* ပင်လယ်ပြင်မှာ ပုစွန်ဆီရောင် သမ်းလာလျှင် လွန်စွာ လှပါသည်။ ။ သို့သော် ၎င်းနောက်မှ မုန်တိုင်းရောက်လာတတ်သည်။ ။ ထိုသို့ပင် အချစ်သည် သာယာလှပသော်လည်း ၎င်း၏ နောက်တွင် ပူဆွေးသောက ဆိုသော အရာက အမြဲဒွန်တွဲနေတတ်ပါသည်။ ။

* ကလေးတစ်ယောက် ပြောသော စကားသည် တစ်ခါတစ်ရံမှာ လူကြီး တစ်ယောက်အတွက် ဒဿန ဖြစ်နိုင်သလို လူကြီးတစ်ယောက် ပြောသော ဒဿနစကားသည် ပင် ကလေး တစ်ယောက်အတွက် ရယ်စရာ ဖြစ်သွားတတ်ပါသည်။ ။

* အပူရှိန်များ သော သဲကန္တာရထဲမှာ ပေါက်သော သစ်ပင်၊ ပွင့်သော

ပန်းတိုင်းတွင် ဆူးရှိပါသည်။ ၎င်းတို့ သည် အပူဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံရသော်လည်း ကြာရှည်ခံလေ့ ရှိပါသည်။ ဘဝကြမ်းသူများ ၏ အသည်းနှလုံးမှာ လည်း ဆူးရှိပါသည်။ သို့သော် သူတို့ သည် ဘဝဒဏ်ကိုတော့ ခံနိုင်ရည် ရှိကြသည်။ ။

* အချစ်စစ်ကို အလွယ်တကူ ရှာတွေ့ရန် မလွယ်ကူသလို အောင်မြင်မှု တစ်ခုရရန်လည်း ခက်ခဲလှသည်။ သို့သော် ထိုနှစ်ခုထဲမှ တစ်ခုခုရလျှင်ပင် သင့်ဘဝအတွက် ပျော်ရွှင်မှုလက်ဆောင် ရရှိနိုင်ပါသည်။ ။

* အခြားသူများကို မစ္စရီယစိတ် ပွားနေတာနဲ့ စာရင် သင့်ဘဝအတွက် အောင်မြင်မှု ရနိုင်မည့် အလုပ်တစ်ခုခုကို ပြောင်းလဲလုပ်ခြင်းဖြင့် စိတ်ချမ်းသာမှု တစ်ခုကို ရနိုင်ပါသည်။ ။

* ငွေကြေး အချစ်နှင့် အောင်မြင်မှုဆိုသော အရာသုံးခုမှ တစ်ခုခုကို ရွေးပါ ဆိုလျှင် သင်ဘာကို ရွေးမည်နည်း။ ငွေကြေးပြည့်စုံလျှင် အရာရာပြည့်စုံနိုင်သည်။ ။ အချစ်ကို ရလျှင်လည်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုကို ခံစားနိုင်သည်။ ။ အောင်မြင်မှုတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်လျှင်လည်း သင်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ။

ကဲ ... သင် ဘာကို ရွေးမှာ လဲ။

* လူတစ်ယောက်အတွက် ပထမဦးစွာ သူ့ရဲ့ အသည်းနှလုံးပေါ်သို့ ရောက်လာသော ခံစားချက်မှာ ဘယ်သောအခါမှ မေ့ပျောက်၍ မရသလို ဘယ်အရာနှင့်မှ လဲ မလဲနိုင်ပါ။ ဘဝတစ်လျှောက်တွင် ချစ်သူ ဘယ်နှယောက်ပဲ ပြောင်းပြောင်း အိမ်ထောင်ဆက် ဘယ်နှဆက်ပဲရှိရှိ ပထမဦးဆုံး တွေ့ခဲ့တဲ့ ချစ်သူကိုတော့ ဘယ်သောအခါမှ မမေ့နိုင်ပေ။

* ရွေးချယ်မှု လမ်းမမှန်သူသည် တောထဲမှာ မျက်စိလည် နေသကဲ့သို့ ဘယ်သောအခါမှ အောင်မြင်မှု မရနိုင်ပေ။

* သူများ နောက်ကို လိုက်ကြသူတွေဟာ အမှားနည်းတတ်ပေမဲ့
ဘယ်တော့မှ ရှေ့ကို မရောက်ဘဲ သူများ နောက်ကသာ အမြဲနေရလေ့ ရှိ
သည်။ ။

* လူတစ်ယောက်မှာ အမေမွေးကတည်းက ပါလာတဲ့ လက်နက်နှစ်
ခု ရှိတယ်။ ဉာဏ်နဲ့ ဝီရိယပဲ။ ဒီနှစ်ခုကို ထုတ်မသုံးတဲ့ လူဟာ မျက်စိပွင့်
လျက်သား အိပ်ပျော်နေတဲ့ သူနဲ့ တူနေမှာ ပဲ။

အခန်း (၁)

နှင်းတောထဲမှ လူသတ်သမား

တောင်ထိပ်များ ပေါ်မှ မြူနှင်းများက ဖုံးအုပ်ထားလျက် ရှိသည် ။
တောင်ကြောများ ပေါ်မှာ တော့ ရာသီဥတုက သာယာလျက်ရှိသည် ။ မိုး
အကုန် ဆောင်းအကူး ရာသီမျိုးတွင် တောင်တန်းများ ပေါ်မှာ အမှီပြုပြီး
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုသူများ အတွက် စိတ်အားတက်ကြွဖွယ်ရာ
ဖြစ်သည် ။

စိမ်းလန်းသော တောင်ယာစိုက်ခင်းများမှာ ယခုလို မိုးအကုန်

ဆောင်းအကူးရာသီမှ စ၍ နွေရာသီရောက်သည် အထိ မပြတ်တော့ဘဲ နေရာအနှံ့ စိမ်းလန်းစိုပြည်လျက် ရှိသည် ။ ဆန်စပါး၊ လက်ဖက်၊ မုန့်ညင်းနှင့် လိမ္မော်စိုက်ခင်းများမှာ နာဂတောင်တန်းများ ခေါ်သည့် နွယ်မောက်တောင်၊ စာရာမေတီ တောင်တစ်ကြောမှာ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် မြင်နိုင်ပေသည် ။

စာရာမေတီတောင်မှာ စစ်ကိုင်းတိုင်းအတွင်းရှိ အမြင့်ဆုံး တောင်များ ထဲတွင် တစ်တောင် ပါဝင်ပြီး ပေပေါင်း ၁၂၅၅၃ပေ မြင့်သော တောင်ဖြစ်သည် ။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ အမြင့်ဆုံးတောင်မှာ ခါကာဘိုရာဇီတောင် ဖြစ်ပြီး အမြင့်ပေပေါင်း ၁၉၃၁၅ပေ အမြင့်ရှိရာ စာရာမေတီတောင်၏ အမြင့်မှာ မနည်းလှပေ။

စာရာမေတီတောင်မှာ မြန်မာနိုင်ငံ၏ အနောက်ဘက် နယ်နိမိတ်အဆုံး နေရာတွင် ရှိပြီး အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် နယ်နိမိတ် ခြားထားသော တောင်တန်းကြီးလည်း ဖြစ်သည် ။

စာရာမေတီတောင်ကြီးမှာ ၎င်းအနီးတစ်ဝိုက်တွင် ရှိသော ရွာသူရွာသားများ ၏ ထမင်းအိုးကြီး သဖွယ်၊ စပါးကျိုကြီး သဖွယ်လည်း ဖြစ်ပေသည် ။

တောင်ခြေတစ်ဝိုက်မှာ တောင်ယာ စိုက်ခင်းများ စိုက်သူက စိုက်၊ ရာသီဥတု ကောင်းမွန်သော အချိန်မျိုးတွင် တောင်ပေါ်တက်၍ အမဲလိုက်သူက လိုက်၊ ကတိုးရှာသူကရှာ၊ ခန်းတောက်မြစ်၊ မချစ်ဥနှင့် ရှီးပဒီဟု ခေါ်သော နွယ်ပင်ကို ရှာသူကရှာနှင့် စာရာမေတီကို အမှီပြု၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုသူများ လေသည် ။

အချို့ တောင်ပေါ်သို့ စွန့်စွန့်စားစား မတတ်နိုင်သူများ ပင် တောထဲ

သို့ ဝင်ကာ သစ်ခွပန်းရှာခြင်း၊ ပုန်းညက်နှင့် အကြော်ကရမက် ဆေးမြစ်များ ရှာကာ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် ဝမ်းစာရှာကြသူများ ရှိကြပေသည်။ ။

ယခုလည်း ထမံသီ ရွာကြီးမှ လူသုံးယောက်တို့ စာရာမေတီတောင် ပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။ ။

၎င်းတို့ မှာ တောင်ပေါ်တက်၍ ကတိုး လိုက်လေ့ရှိသော ကတိုးလိုက် မုဆိုးများ ဖြစ်ကြသည်။ ။ ငကျော်၊ အောင်ဗန်း၊ သာစိန်တို့ သုံးယောက် ဖြစ်သည်။ ။

သူတို့ သုံးယောက်စလုံး တမံသီရွာမှ ဖြစ်ကြသည်။ ။ သုံးယောက်စလုံး နှစ်စဉ် တောင်ပေါ်တက်၍ ကတိုး လိုက်လေ့ ရှိကြသည်။ ။

အမှန်တော့ ကတိုးလိုက်ခြင်းမှာ အခြားသားကောင် လိုက်သည် နှင့် မတူဘဲ အန္တရာယ်လည်း သိပ်မများ ဘဲ ငွေအရများ သော လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ ။

ကတိုးသည် ဒရယ်မျိုးနွယ်ပင် ဖြစ်သည်။ ။ ရေခဲဖုံးလွှမ်းနေသော တောင်ပေါ်များမှာ ကျက်စားလေ့ ရှိသည်။ ။ အရွယ်မှာ အလျားသုံးပေ၊ ပခုံးအမြင့် လက်မနှစ်ဆယ်ခန့် ရှိလေသည်။ ။

ခွာ မှာ ချေခွာနှင့် တူပြီး အဖျားမှာ ချွန်ထက်၏။ အများအားဖြင့် ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းမှာ မီးခိုးရောင်၊ အညိုရောင်များ ရှိပြီး ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းမှာ အဖြူရောင် ရှိသည်။ ။ ဦးချိုမရှိဘဲ နောက်တွင် အမြီးတိုကလေးသာ ရှိသည်။ ။ ၎င်းတစ်ကိုယ်လုံးမှာ မေးအောက်တွင် ထိုးထွက်နေသော အစွယ်တို့ နှစ်ချောင်းသာ ရှိပေသည်။ ။

အလေးချိန်မှာ ငါးပိဿာမှ ကိုးပိဿာ အချိန်တစ်ဆယ် အများ ဆုံး

ရှိလေသည်။ ။

၎င်းကို မြန်မာဘာသာဖြင့် ကတိုးဟု ခေါ်သည်။ ။ ရဝမ်ဘာသာဖြင့် ကတိုးကို ထလား (ခေလား)၊ ကတိုးဆီကို ရာဆွမ်း၊ လီဆူးဘာသာ စကားဖြင့် လား၊ ကတိုးဆီကို လာဖူး၊ ရှမ်းနှင့် ဂျိန်ဖော့လူမျိုးတို့ က "ဟွမ်း"ဟု ခေါ်ကြပြီး လာချိတ်နှင့် လော်ဝေါ်လူမျိုးတို့ က "လရှမ်း"ဟူ၍ လူမျိုးအလိုက် ဘာသာအလိုက် အခေါ်အဝေါ် အမျိုးမျိုး ကွဲပြားသွားလေသည်။ ။

ကတိုးကောင်မှာ ဆန်းကြယ်သော သတ္တဝါဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် အထီးအမ မိတ်လိုက်ပုံမှာ လည်း ဆန်းလှသည်။ ။ ကတိုးအထီးကောင်၏ အမြီးဖျားမှာ နို့သီးခေါင်းကဲ့သို့ ချွန်ပြီး အပေါက်ကလေးများ စွာ ရှိပါသည်။ ။ ထိုအပေါက်ကလေးများမှ ကတိုးအထီး၏ သန္ဓေရည် ထွက်လေသည်။ ။

မိတ်လိုက်ချိန်ရောက်လျှင် ကတိုးအထီးက အမနောက် လိုက်ရသည် မဟုတ်ဘဲ ကတိုးအမက အထီးနောက်သို့ လိုက်ကာ ထိုအမြီးမှ ထွက်သော သန္ဓေရည်ကို စုပ်ယူရသည်။ ။ လဆန်းရက်၊ လပြည့်ရက်၊ လကွယ်ရက်များ တွင် သာ မိတ် လိုက်လေ့ ရှိပြီး တစ်နှစ်လျှင် နှစ်ကြိမ်သာ ဖွားသည်။ ။ တစ်ကြိမ်လျှင် တစ်ကောင်သာ ပေါက်ပြီး နို့တိုက်သတ္တဝါမျိုး ဖြစ်လေသည်။ ။

ကတိုး၏ တန်ဖိုးရှိခြင်းမှာ ကတိုးအထီး၏ ချက်အထက်နားတွင် အိတ်ငယ်နှင့် တည်ရှိသော ကတိုးမွှေးနံ့သာခွေကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

တိုင်းရင်းဆေးဖက်ဝင်သည့် ကတိုးဆီ၊ ကတိုးမွှေး၊ ကတိုးမှုန့်မှာ ၎င်းချက်ဂလင်း အိတ်ထဲတွင် ရှိသော နီညိုရောင် ကတိုးမွှေးမှ ရရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

တောဘုရင်ဟု ဆိုသော ကျားနှင့် ကျားသစ်တို့ က ကတိုးကို ဖမ်းဆီး မိ၍ စားသောအခါ အသားကို စားပြီး ၎င်းကတိုးမွှေးရှိသော ချက်အိတ် ကို မစားဘဲ ချန်ထားလေ့ ရှိသည် ။ ကတိုးကို ဖမ်းဆီးရသောအခါ ၎င်း ချက်အိတ်ကို အခြောက်လှန်းပြီး အတွင်းမှ ကတိုးမွှေးကို ယူကြသည် ။

အကောင်အရွယ် အစားအလိုက် ငါးမူးသားမှ ငါးကျပ်သားလောက် အထိ ရရှိကြသည် ။

ကတိုးဆီကို သုံးမျိုးခွဲထားသည် ။ ရဝမ်ဘာသာစကားဖြင့် မန်ညမ်၊ လဆိုင်း၊ လခရောမ်းဟု ခွဲခြားထားပြီး ၎င်းတို့ အထဲမှ လခရောမ်း အမျိုးအစားက အကောင်းဆုံးဖြစ်သည် ။

ကတိုးကောင်များမှာ လူသူနှင့် ဝေးရာဒေသဖြစ်သော နှင်းဖုံးသည့် တောင်တန်း တောင်ထွတ်များ ပေါ်တွင် ကျက်စားလေ့ရှိသဖြင့် လွန်စွာ ရှားပါးကာ ဖမ်းဆီးရန်လည်း ခက်ခဲလှပေသည် ။

သို့သော် ကတိုးလိုက် မုဆိုးများကလည်း ကတိုးကို သဲကြီးမဲကြီး လို က်လံရှာဖွေကာ ဖမ်းဆီးကြသည် ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကတိုးမွှေးမှာ လွန်စွာ တန်ဖိုးရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ ယခင်ခေတ်က ရွှေတစ်ကျပ်သားလျှင် တစ်ရာငါးဆယ် နှစ်ရာထက် ပိုမပေးရသော ကာလမှာ ပင် ကတိုးမွှေး တစ်ကျပ်သားကို ငါးရာနှင့်အထက် ပေးဝယ်ရသည် ။ ၁၉၇၈ခုနှစ် ဝန်းကျင်လောက်တွင် ထိုဒေသတစ်ဝိုက်မှာ ပင် တစ်ကျပ်သားကို နှစ်ထောင်ကျော်ခန့် ပေါက် ဈေးရှိသည် ။

ယခုအခါ ရွှေဈေးမှာ တစ်ကျပ်သားလျှင် နှစ်သိန်း ကျော်နေပြီဖြစ်ရာ ကတိုးမွှေး၊ တစ်ကျပ်သားလျှင် မည်မျှ ဈေးပေါက်မည်ကိုတော့ မ ခန့်မှန်းနိုင်တော့ပေ။

ကတိုးမွှေးမှာ စမုံနက်စေ့ကလေးများကဲ့သို့ သေးသေးလေး ဖြစ်သော်လည်း အနံ့ကတော့ မွှေးလှပေသည်။ ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားတို့ကတော့ ကတိုးဆီကို ဆေးဖက်ဝင် ပစ္စည်းအဖြစ် အမျိုးမျိုး အသုံးပြုကြသည်။

ထို့အပြင် ကတိုးအမှုန့်ကို အဝတ်စဖြင့် သေးသေးကလေး ထုပ်၍ ကလေးများ လည်ပင်း၍ ဆွဲပေးထားကြသည်။ ထိုသို့ ဆွဲပေးထားခြင်းဖြင့် ဘေးအန္တရာယ် ကင်းစေသည် ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ကတိုးမွှေးကို ဆောင်ထားပါက ချစ်ခင်သူ ပေါများ သည် ဟု ယုံကြည်မှု ရှိသဖြင့် လူကြီးများကပါ အဆောင်အဖြစ် ထားကြလေသည်။

ကတိုးကို ခေါင်းအုံးအောက်၌ ထားပြီး အိပ်ပါက ပဋိသန္ဓေ ကင်းဝေးသည်။ ပဋိသန္ဓေနေ့စဉ် ကတိုးဆေးကို သောက်ပါက သန္ဓေပျက်ကျနိုင်သည်။

ထို့ပြင် နားကိုက်လျှင် ကတိုးဆီကို ရေအေးနှင့် ဖျော်၍ နားထဲသို့ လောင်းထည့်ပါက သက်သာ ပျောက်ကင်းစေသည်။ ကိုယ်တစ်ခြမ်း သေခြင်း၊ ငန်းတက်ခြင်း၊ ရောဂါတို့ ကို သာမက သူငယ်နာဆေး အဖြစ်လည်း အသုံးပြုကြလေသည်။

ကတိုးတစ်ကောင်လုံးကို အသုံးပြုရာတွင် ကတိုးသားရေကို ဦးထုပ်လုပ်၍ အလှဆောင်းကြသည်။ အချို့ကလည်း ကတိုး၏ အမွှေးခြောက်များကို စုပြီး ခေါင်းအုံးပြုလုပ်ကာ သုံးကြသည်။ ၎င်းခေါင်းအုံးကို အသုံးပြုပါက ခေါင်းကိုက်၊ ခေါင်းခဲ ဝေဒနာများ ပျောက်ကင်းသည် ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

ကတိုးလိုက် မုဆိုးများမှာ ကတိုးနောက်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ လိုက်ရာမှ အန္တရာယ်များ နှင့် ကြုံတွေ့၍ အသက်ဆုံးရှုံးရသည် များ လည်း ရှိပေသ

ည် ။

ကံကောင်းသူများကတော့ ကျားက ကတိုးကို ဖမ်းမိပြီး အသားစား ပြီး ကတိုးမွေးအိတ် ရှိသော ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းကို ချန်ထားခဲ့သဖြင့် အလွယ် တကူ ရခဲ့သူများ လည်း ရှိပေသည် ။ ကတိုးကောင် နောက်သို့ ကျား၊ ကျားသစ်နှင့် အခြား အသားစား သတ္တဝါများကလည်း သဲကြီးမဲကြီး လို က်ကြလေရာ လူမုဆိုးနှင့် တိရစ္ဆာန်မုဆိုးတို့ မကြာခဏ ရင်ဆိုင်တိုးပြီး အသက်လုပွဲများ ဆင်နွှဲကြရသည် လည်း ရှိသည် ။

အဘယ်မျှပင် အန္တရာယ် များ စေကာမူ ကတိုးကောင်ကို ဖမ်းဆီးရ လျှင် ဖြစ်လောက်အောင် ငွေကြေးရသောကြောင့် ကတိုးလိုက်သူများမှ ထိုအလုပ်မှ လွဲ၍ အခြားအလုပ်ကို မလုပ်ချင်ကြတော့ပေ။

ယခုလည်း ထမံသီရွာမှ ကတိုးလိုက် မုဆိုးသုံးဦးတို့ စာရာမေတိ တောင်ကြောပေါ်သို့ ရောက်နေကြသည် ။

တမံသီရွာမှ စာရာမေတိတောင်ခြေ ရောက်အောင် အတော်သွားရ သည် ။ ချင်းတွင်းမြစ်ဖျား အတိုင်း အနောက်မြောက် စူးစူးသို့ နှစ်ညအိပ် သုံးညအိပ် ခြေလျင်သွားကြရသည် ။ သူတို့ သုံးယောက်မှာ တစ်ရွာ တည်းသားလည်း ဖြစ်၊ တွဲဖော်တွဲဖက်များ ဖြစ်သလို ဆိုးဖော်ဆိုးဖက် များ လည်း ဖြစ်ကြသည် ။

"ငကျော် ... အခုတလော ဒီတောင်ပေါ်မှာ ထူးဆန်းတဲ့ သတင်းတစ် ခု ထွက်နေတာ မင်း ကြားမိလား"

ဟု အောင်ဗန်းက မေးလိုက်သည် ။

"ဘာသတင်းလဲ"

"သိပ်ချော သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့တွေ့ နေရတ

ယ်တဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ ... သူ့နောက် လိုက်သွားတာနဲ့ ကျားကိုက်ခံရလို့ သေကြ
တဲ့ သတင်းလေ ... မင်း မကြားမိဘူးလား"

"ဒါက ဘာဆန်းသလဲ၊ ဒါမျိုးတွေက အရင်က တို့ ရွာမှာ လည်း ရှိခဲ့
ဖူးတာပဲ"

"အေး ... လူကနေ ကျားဖြစ်တာကတော့ မဆန်းဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေ
မဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးက တောင်ပေါ်မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ငါက ဘယ်သိမှာ လဲဟ ... မင်း သိချင်ရင် သာစိန်ကို မေးကြည့်"

ဟု အောင်ဗန်းက စကားလွှဲလိုက်သည်။ ။

"သာစိန် ... မင်းကော သိလား"

"ကြားတော့ ကြားမိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါလည်း သေသေချာချာတော့ ဘ
ယ်သိပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ တောထဲ တောင်ထဲမှာ ဆိုတာ အန္တရာယ်တွေက
နေရာအနှံ့မှာ ရှိနေတာဆိုတော့ သတိထားရင်တော့ မမှားဘူးပေါ့"

သူတို့ သုံးယောက်ထဲတွင် သာစိန်က အသက်အရွယ် ကြီးသူမို့
တွေးတွေးဆဆ ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဒီလောက်လည်း ကြောက်မနေပါနဲ့ ကွာ ... တို့ က သုံးယောက်
တောင်ပဲ၊ နောက်ပြီး ... ထိသေ အဆိပ်မြားတွေလည်း ပါတာပဲ၊ ထိသေ
အဆိပ် ထိလို့ ကတော့ ဘယ်သတ္တဝါမျိုးမှ မခံနိုင်ပါဘူး"

"ဒါက ထားတော့ ... ခု တို့ ဘယ်ဘက်ကို သွားကြမလဲ"

"ဒီကနေ သွားရင် မြောက်ဘက်တောင်ကြောရဲ့ လျှိုထဲမှာ ဝါးတော
တွေ ရှိတယ်၊ ကတိုးတွေက မျှစ်နုပေါက်တွေကို သိပ်ကြိုက်ကြတယ်၊ အ
ခုလို လသာတဲ့ ရက်တွေမှာ ဒီကောင်တွေ ဆင်းလာတတ်တယ်၊ အဲဒီက

နေ သွားစောင့်တာပေါ့"

"လိုက်မရှာတော့ဘူးလား"

"သားကောင်ဆိုတာ လိုက်ရှာတာထက် ထိုင်စောင့်တာက ပိုပြီး တွေ့တာ မြန်တတ်တယ်ကွ"

"ဒါဖြင့်လည်း သွားကြတာပေါ့"

ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ကာ တောင်တန်းတစ်နေရာရှိ ဝါးတောများ ရှိရာသို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ ။

ညနေပိုင်း အချိန်ရောက်သည် နှင့် တောင်ရင်ပြင်တစ်ဝိုက်မှာ အလင်းရောင် ပျောက်သွားပြီး နှင်းမှုန် နှင်းစက်များက ဖုံးအုပ် လာလေတော့သည်။ ။

ထိုအချိန် ထိုရာသီမျိုးတွင် တောင်ပေါ်ရောက်နေသူများ အဖို့ ဂူတစ်ဂူဂူအတွင်းမှာ ဝင်ရောက်နေရာယူပြီး မီးပုံတစ်ပုံနှင့် အနွေးဓာတ်ယူကာ နေကြမည် ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ သုံးယောက်ကတော့ လောဘဇော တက်နေသောကြောင့် အနားမယူနိုင်ကြဘဲ ဝါးတောများ ပေါက်ရောက်နေသော လျှိုအတွင်းသို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ တောင်ကုန်းနှစ်ခုကြားရှိ လွင်ပြင်တစ်ခု ဖြစ်ပြီး ဝါးတောများ ရှိသည်။ ။ ဝါးပင်များမှာ တစ်ခေါင်းလုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော အဘိုးအိုကဲ့သို့ နှင်းစက်နှင်းခဲများက ဖုံးအုပ်ထားလေသည်။ ။ လေတိုးလိုက်တိုင်း ဝါးပင်ဝါးကိုင်းချင်း ပွတ်တိုက်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံမှာ သံစဉ်မညီသော ဂီတသံသဖွယ် ပေါ်ထွက်နေလေသည်။ ။

ငကျော်၊ အောင်ဗန်း၊ သာစိန်တို့ သုံးယောက်စလုံး ဘောင်းဘီ၊ သားမွေး ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ၊ ဦးထုပ်များကို အသီးသီး ဝတ်ဆင်ထားကြ

သော်လည်း အဝတ်မရှိသော နေရာများမှာ နှင်းမှုန် နှင်းစက်များက မညှာမတာ တိုးဝှေ့ထိကပ်နေသဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေကြသည်။ ။

သို့သော်လည်း လောဘဇောကြောင့် ဇွဲမလျှော့ဘဲ ဝါးတောများ နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ပစ်ကွင်းကောင်းသော နေရာရောက်အောင် လာခဲ့ကြသည်။ ။ သုံးယောက်စလုံးတွင် ဒူးလေးတစ်လက် မြားဘူး၊ ဓားလုံများ အသီးသီး ပါလာကြသည်။ ။

ဝါးတောနှင့် မဝေးလှသော တောင်စောင်းတစ်နေရာတွင် ကျီးလန်သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်တွေ့သဖြင့် ထိုသစ်ပင်အောက်မှာ ပင် ဝင်နားကြည်။ ။

ထိုသစ်ပင်နှင့် မနီးမဝေးတွင် ပိုင်ခနာသစ်တောများ ရှိသည်။ ။ ပိုင်ခနာသစ်မှာ သစ်မာအမျိုးအစား ဖြစ်ပြီး ကြာရှည်ခံသောကြောင့် အဆောက်အအုံနှင့် တံတားဆောက်ရာတွင် အသုံးများကြသည်။ ။

သူတို့ သုံးယောက် သစ်ပင်အောက် ရောက်တော့ တောင်ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ရိပ်များက ဖုံးလွှမ်းစ ပြုလာချေပြီ။ ထိုအခါ ငကျော်က ...

"ဟေ့ ငါ့ဆီမှာ ကုန်သည် အဖွဲ့တွေ ဆီက ရထားတဲ့ နိုင်ငံခြားဖြစ် အရက်တစ်လုံး ပါလာတယ်၊ အချမ်းပြေ သောက်လိုက်ကြရအောင်"ဟု အဖော်ညှိသည်။ ။

"တောင်ပေါ်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ရောက်နေတုန်းမှာ အရက် မသောက်သင့်ဘူး ထင်တယ်"

သာစိန်က ပြောသော်လည်း ကျန်နှစ်ယောက်က လက်မခံပေ။

"သာစိန်ကလည်း ကွာ ဒီလောက် အေးတဲ့ အချိန်မှာ အရက်ကလေး

မှ မသောက်ထားရင် အရိုးကွဲအောင် ခံရမှာ ပေါ့၊ မူးအောင် မသောက် ကြဖို့ ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ငကျော် မင်းယူလာတဲ့ အရက်ပုလင်း ဘယ်မှာ လဲ ထုတ်ကွာ"

အောင်ဗန်းက ပြောသဖြင့် ငကျော်က ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ ပါလာ သော အရက်ပုလင်းကို ထုတ်လိုက်သည်။ ဘရမ်ဒီ ပုလင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

"ဟား ... နိုင်ငံခြားအရက်ပါလား၊ ကောင်းတာပေါ့ကွာ"

ဟု ပြောကာ ဝါးဆစ်ခွက်များ ထဲသို့ အရက်ထည့်သည်။ ။ ထို့နောက် အနားမှာ တင် အဆင်သင့်ရှိသော ရေခဲများကို ယူပြီး အရက်ထဲသို့ ထည့်ကာ သောက်ကြသည်။ ။

အရက်ပုလင်းကို သုံးဦးမျှသောက်ရာ ခဏချင်းမှာ ပင် ကုန်သွားလေ တော့သည်။ ။ လေကလေး တဖြူးဖြူးနှင့်မို့ ခဏချင်းမှာ ပင် အရက်၏ အရှိန်က တက်လာတော့သည်။ ။ ထိုအချိန်တွင် အရှေ့ဘက် တောင်ထိပ် ပေါ်မှ အလင်းရောင်အချို့ ပေါ်လာသည်။ ။

လထွက်လာချေပြီ။

ခဏကြာသောအခါ နှင်းဖြူများ ဖုံးအုပ်ထားသော တောင်ရင်ပြင် ပေါ်သို့ ငွေရောင်ကဲ့သို့ အလင်းရောင်အချို့ ဖြာဆင်း လာပြီး လရောင်ရှိ သော်လည်း နှင်းထုများ ခံနေသောကြောင့် ဝိုးတဝါးသာ မြင်နိုင်လေ သည်။ ။

လူသုံးယောက်ကတော့ ... အရက်၏ အရှိန်ကြောင့် အနည်းငယ် မူးစ ပြုနေပြီ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် တောင်ကြောပေါ်မှ တရွေ့ရွေ့ ဆင်းလာသော သ

တ္တဝါနှစ်ကောင်ကို လှမ်းမြင်ကြရသဖြင့် မုဆိုးသုံးယောက်တို့ မှာ မိမိတို့
၌ ပါလာသော လက်နက်များကို အဆင်သင့် ကောက်ယူလိုက်ကြသည်။ ။
မလှမ်းမကမ်း ရောက်တော့မှ ဆင်းလာသော သတ္တဝါမှာ ကတိုးနှစ်
ကောင် ဖြစ်မှန်း သိရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားကြသည်။ ။

အရှေ့မှ လာသော အကောင်က အထီး၊ အနောက်မှ လိုက်လာသော
အကောင်က အမဖြစ်သည်။ ။ ကတိုးမွေးဓာတ်သည် အမတွင် မရှိပေ။ ။ အ
ထီးမှာ သာ ရနိုင်သောကြောင့် ကတိုးအထီးကောင် ရှိရာသို့ ပစ်မှတ်ကို
ချိန်လိုက်ကြသည်။ ။ ပစ်ကွင်းကောင်းသည် နှင့် ခူးလေးမောင်း ခလုတ်
ကို ဖြုတ်ရန် အဆင်သင့် ပြင်လိုက်စဉ်မှာ ကတိုးနှစ်ကောင်မှာ တစ်စုံတ
စ်ခုကို အနံ့ရသည် နှင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကာ ဝါးရုံတောအတွင်းသို့ ဝင်ပြေး
သွားလေတော့သည်။ ။ မုဆိုးသုံးယောက် စိတ်ထဲမှာ မချင့်မရဲ ဖြစ်ကာ
ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ။

"တောက် ..."

"ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲဟ"

"ပစ်ရခါနီးမှ ကွာ"

ဟု မကျေမနပ် ရေရွတ်နေကြစဉ် အခြားတောစပ် တစ်နေရာမှ နောက်ထပ် သတ္တဝါတစ်ကောင် ထွက်လာပြန်သည်။ ။

ကိုးတောင်ကျား ...

တော၏ ဘုရင်ဟု သမုတ်ထားသော ကိုးတောင်ကျားကြီးက နှင်း
တောထဲသို့ ထွက်ကာ ဦးခေါင်းကို မော့၍ အနံ့ခံသည်။ ။ မုဆိုးသုံး
ယောက်က ခူးလေးနှင့် လှမ်းချိန်လိုက်စဉ် ကျားက "ဝေါင်း"ခနဲ တစ်
ချက် မာန်ဖီ၍ ကျွမ်းပစ်ကာ တောထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားပြန်သည်။ ။

"ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ ... ငါတို့ ဒီနေရာမှာ ရှိနေတာကို တိရစ္ဆာန်တွေက သိနေသလိုပဲ၊ အနှောင့်အယှက် တစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီ ထင်တယ်"

ဟု ရေရွတ်လိုက်စဉ် ဝါးတောထဲမှ ထူးခြားသော အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ သာယာသော သီချင်းသံ၊ ဝါးရွက်လေတိုးသံများ နှင့် ရောနှောကာ ကြားလိုက်ရသော အသံမှာ မိန်းမတစ်ယောက်၏ သာယာသော သီချင်းသံပင် ဖြစ်သည်။

"သီချင်းဆိုသံပါလား"

"ဟုတ်တယ် ... သာစိန်ပြောတယ်၊ တောင်ပေါ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တွေ့တယ်ဆိုတာ ဒါများ လား"

"မဟုတ်နိုင်ဘူး ၊ ဒီလို အချိန်မျိုးမှာ တောင်ပေါ်ကို ဘယ်မိန်းမမျိုးမှ တစ်ယောက်တည်း မလာဝံ့ဘူး၊ မဟုတ်ခါမှ လွဲရော တို့ ကိုတော့ခြောက်နေပြီနဲ့ တူတယ်"

"တောပဲခြောက်ခြောက် ၊ တောင်ပဲ မှောက်မှောက် ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုဘူး ... လာချင်တဲ့ အကောင် လာပါစေ၊ ထိသေအဆိပ်နဲ့ အတွေ့ပဲ"

ဟု ပြောကာ ငကျော်က မြားဘူးထဲမှ မြားအချို့ကို ထုတ်ကာ ကျင်ငယ်ရည်နှင့် ပန်းလိုက်သည်။

"ဘာလုပ်တာလဲ"

"နာနာဘာဝတွေ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို ပစ်တဲ့ မြားကို ကျင်ငယ်ရည်နဲ့ ပန်းထားရင် မခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောသံကြားတယ်"

"တောင်ပေါ်မှာ မဟုတ်တာတွေ လုပ်မနေစမ်းနဲ့ ကွာ"

"ဟေ့ အသံတိုးတိုးပြောကြ ဟိုမှာ တောစပ်က မိန်းမတစ်ယောက် ထွက်လာနေပြီ"

ဟု တစ်ယောက်က သတိပေးသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လရောင်မှုန်မှုန်ပျံ့ပျံ့ အောက်မှာ ဝါးတောထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာသည် ကို တွေ့ရလေသည်။ ။

သုံးယောက်သား ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် တအံ့အဩ ဖြစ်သွားကြ သည်။ ။ မိန်းကလေးမှာ အဖြူရောင် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထား ပြီး ၎င်းတို့ နှင့် မြားတစ်ကမ်း အကွာအဝေးလောက်မှာ ရှိသည်။ ။

အောင်ဗန်းနှင့် သာစိန်က ဒူးလေးကို မောင်းဆွဲတင်ပြီး မြားတပ် သောအခါ ငကျော်က တားသည်။ ။

"ဟေ့ ဟေ့ ... အရမ်း မပစ်ကြနဲ့၊ တကယ်လို့ လူဖြစ်နေရင် သက်သက် အမှုပတ်နေလိမ့်မယ်၊ ငါ သွားကြည့်မယ်"

"ဟေ့ကောင် ငကျော် ... အရမ်းမလုပ်နဲ့ နော်၊ တကယ်လို့ မကောင်း ဆိုးဝါး ဖြစ်နေရင် ခက်မယ်"

တစ်ယောက်က တားသည်။ ။

"မင်း ဘယ်လို သွားမှာ လဲ"

"နောက်ဘက် ဝါးတွေထဲက သွားပြီး စောင့်ဖမ်းမယ်၊ ဒါမှ တို့ အတွက် စားရက်ကြုံလို့ မုတ်ဆိတ် ပျားစွဲတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

ဟု ပြောကာ ငကျော်က ဓားကိုကိုင်ပြီး ဝါးတောထဲသို့ ဝင်သွားလေ သည်။ ။

ဒီဘက်မှာ ကျန်နေခဲ့ကြသော အဖော်နှစ်ယောက်ကတော့ အခြေအ

နေကို ရင်တမမဖြင့် စောင့်နေကြရသည်။ ။ ခဏကြာသောအခါ မိန်းကလေးက ဖျတ်ခနဲ ဝါးရုံတော အတွင်းသို့ ပြန်ဝင် ပြေးသွားသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် လူတစ်ယောက်၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။ အောင်ဗန်းနှင့် သာစိန်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။

သူတို့ ကြားလိုက်ရသော အသံမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အော်သံမဟုတ်တော့ပေ။ ။ မကြာမီ နှင်းမှုန်ကြားမှ သဏ္ဌာန်တစ်ခု ပြန်ထွက်လာသည်။ ။ စောစောက တွေ့လိုက်ရသော ကိုးတောင်ကျားကြီး ဖြစ်သည်။ ။ သည် တစ်ကြိမ် ပြန်ထွက်လာတော့ ပါးစပ်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်ကို ကိုက်ချီထားသည်။ ။ ငကျော်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

ငကျော်မှာ ကျားပါးစပ်ထဲမှာ အသက်ပျောက်နေချေပြီ။ ။ အောင်ဗန်းနှင့် သာစိန်တို့ က ဒူးလေးနှင့် ချိန်ကာ ပစ်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ နှင့် ကျားက မာန်တစ်ချက်ဖီကာ ငကျော်အလောင်းကို ကိုက်ချီလျက် နှင်းတောထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် သွားလေတော့သည်။ ။

မုဆိုးနှစ်ယောက်မှာ ဒူးလေးကို ကိုင်လျက်သားနှင့် ငိုငင်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။ ။

အခန်း (၂)

လူလော ... ကျားလော

ထမံသီရွာ ...

စစ်ကိုင်းတိုင်း ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းပါးတွင် တည်ရှိသော နာမည်ကျော် ရှေးဟောင်းရွာကြီး တစ်ရွာဖြစ်သည်။ အိမ်ခြေပေါင်း သုံးရာကျော်ရှိပြီး လူဦးရေပေါင်း သုံးထောင်ကျော်ခန့် ရှိသည်။

ဗမာ၊ ရှမ်း၊ ကရင်၊ ရခိုင်၊ မွန်၊ နာဂနှင့် ချင်းလူမျိုးတို့ စုဝေးနေထိုင်ကြသော စခန်းထောက်ရွာကြီး တစ်ရွာဖြစ်သည်။ ရွာနေလူအများ စု၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းမှာ တောင်ပေါ်တက်၍ အမဲလိုက်ခြင်း၊ ဆေးမြစ်ဆေးဥ ရှာခြင်းနှင့် တောင်ယာစိုက်ခင်း စိုက်ပျိုးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆန်စပါး၊ လက်ဖက်၊ မုန့်ညင်း၊ ကွမ်းသီး၊ လိမ္မော်နှင့် ရာသီထွက် အသီးအနှံတို့ များစွာ ထွက်လေသည်။

အဓိက လုပ်ငန်းကတော့ ဆန်စပါးနှင့် လက်ဖက်စိုက်ပျိုးခြင်း ဖြစ်ပြီး တစ်နှစ်လျှင် လက်ဖက်ပိဿာချိန် တစ်သောင်းကျော် နှစ်သောင်းနီးပါးခန့် ထွက်လေသည်။

ဆန်စပါး စိုက်ပျိုးမှုအတွက်လည်း ရေခံမြေခံ ကောင်းလှသောကြောင့် တစ်ဧကလျှင် စပါးတင်း (၇၀)မှ (၁၀၀)အထိ ထွက်လေသည်။

ထမံသီရွာမှာ စခန်းထောက်ရွာ ဖြစ်သောကြောင့် လူဝင် လူထွက် များကာ စည်ကားလှသည် ၎င်းရွာမှ အနောက်ဖက်ရှိ လေရှီးမြို့နယ်နှင့် နာဂတောင်တန်းများ ဘက်သို့ သွားသော လမ်းမကြီး ရှိသည် ။

နာဂတောင်တန်း အလယ်ပိုင်းရှိ လေရှီးမြို့နယ်သို့ ရောက်အောင် ထို လမ်းမကြီးမှ သွားရပေသည် ။

ထမံသီရွာမှ ခရီးစထွက်လျှင် ၁၀မိုင်၊ ရန်နွေး၊ လမ်ပီကြိုးတံတား၊ ဟန်လိုင်းလားနှင့် ဆွမ်ကိန်းတို့ ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် လေရှီးမြို့သို့ ရောက်နိုင်ပေသည် ။ ထမံသီရွာမှ လေရှီးမြို့အထိ (၃၉)မိုင် ဝေးသည် ။

ထမံသီရွာကို ရှေးက ထမန်းလူမျိုးများက စတင် တည်ထောင်ခဲ့ သည် ဟု ဆိုစကား ရှိသည် ။

ရှေးအခါကတော့ ထမံသီရွာနှင့် ပတ်သက်၍ ရှေးဟောင်းမှတ်တမ်း များ ရှိခဲ့ဖူးသည် ။

ယခင်က ထမံသီရွာတွင် လူကနေ ကျားအသွင် ပြောင်းလဲနိုင်သူများ ရှိခဲ့ဖူးသည် ဟု အရပ်စကားပုံပြင်များ တော့ ရှိခဲ့ပေသည် ။

ထိုကဲ့သို့ပင် တောင်ပေါ်နာဂ နောက်အော်ကျေးရွာမှာ လည်း လူက နေ ကျားအသွင်ပြောင်းနိုင်သူများ ရှိသည် ဟု စာပေများက ရေးခဲ့သည် ။

အမှန်တော့ သာမန်ကျားဆိုသည် မှာ လူကနေ ကျားအသွင် ပြောင်း သွားခြင်း မဟုတ်ဘဲ လူစင်စစ်က ကျားစိတ်ကျားမာန် သွင်းကာ သား ကောင်ကို လိုက်လံ ဖမ်းဆီးသည် ဟု လည်း ပြောကြသည် ။

၁၉၈၆ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလထုတ် "သိင်္ဂီနဒီမြန်ပြည်မြောက်ဖျား" ဒုတိယစာအုပ် စာမျက်နှာ ၂၃၄တွင် သမန်းကျားနှင့် ပတ်သက်၍ အောက်ပါ

အတိုင်း ဖော်ပြထားသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။ ကျန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်လောက်တုန်းက ထမံသီမှာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ။

ထမန်း အမျိုးသမီးကြီးပေါ့ ...

ထမံသီမှာ တော့ နောက်ဆုံးကျားဆက်လို့ ပြောတယ်။ အမည်က "ဒေါ်မင်းရေး" လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီ ဒေါ်မင်းရေးကို တစ်ရွာလုံးက ကျားမျိုးနွယ်လို့ အသိအမှတ် ပြုခဲ့ကြတယ်။ သမန်းကျားအဖြစ် ပြောင်းနိုင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ။

ဒီနယ်မြေမှာ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ကတည်းက အသိစွဲ၊ အကြားစွဲ၊ ယုံကြည်မှုနဲ့ ကျားမျိုးနွယ်လို့ ယုံမှတ်နေတဲ့ ဆွေမျိုးနွယ်တွေလည်း ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ။

ထမန်းမျိုးနွယ်က ကျားဖြစ်တတ်လို့ "မန်းကျား"လို့ လည်း သိကြပါသေးတယ်။ ။

သမန်းကျား ဆိုရင်တော့ လူတွေ ပိုပြီး အသိများကြပါတယ်။ သမန်းကျား ပုံပြင်ကလည်း ထူးဆန်းလှပါ၏။ ။

ကျားနွယ်၊ ကျားဆက်ဖြစ်သည့် ထမန်းတစ်ဦးသည် သမန်းကျားအဖြစ် ပြောင်းလိုက ပြောင်းနိုင်သည်။ ။

ကျားအဖြစ် ပြောင်းလိုက ထိုသူသည် အဖော်တစ်ဦးနှင့် တောထဲသို့ သွားရ၏။ တောတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျားအဖြစ် ပြောင်းမည့်သူက အဝတ်အစားအားလုံးကို ချွတ်ပြီး ပါလာသည့် အဖော်ကို ပေးထားရသည်။ ။

အဖော်ဖြစ်သူက ထိုအဝတ်အစားများကို ယူပြီး သစ်ပင်ပေါ် တက်နေရသည်။ ။ ထိုသို့ တက်နေခြင်းမှာ သမန်းကျား ဖြစ်လာသူက

အန္တရာယ် မပေးနိုင်အောင် ဖြစ်သည်။ ။

ထို့နောက် ...

ကျားအဖြစ် ပြောင်းမည့်သူသည် ကျားစိတ်များ ဝင်လာအောင် လုပ်ပြီး ကျွမ်းသုံးခါထိုး၍ တောထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ။

ထိုသူသည် တောထဲတွင် ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ စွမ်းအားများ ၊ သတ္တိများ ၊ လျင်မြန်မှု၊ ဖျတ်လတ်မှု၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု များကို သုံး၍ သားကောင်ကို ရှာဖွေ ကိုက်ဖမ်းသတ်၏။ ထိုသို့ သားကောင်ရပြီးသော အခါ အဖော်ရှိရာ သစ်ပင်အောက်သို့ ပြန်လာသည်။ ။ ထိုအခါ သစ်ပင်ပေါ်မှ အဖော်က ၎င်း၏ အဝတ်များကို မြင်သာအောင် လှုပ်ယမ်းပြရလေသည်။ ။ ကျားစိတ်ဝင်နေသူက ၎င်း၏ အဝတ်အစားများကို မြင်သောအခါ တဖြည်းဖြည်း သတိပြန်ဝင် လာပြီး လူစိတ် ပြန်ဝင် လာလေတော့သည်။ ။

ထိုအခါ အဖော်က အဝတ်အစားများကို ချပေးလိုက်ရသည်။ ။ စိတ်ချရသောအခါမှ အဖော်က သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်း၏။ ထို့နောက် သမန်းကျားဘဝနှင့် သတ်ထားသော သားကောင်ကို ရှာဖွေယူခဲ့ကြသည်။ ။

တစ်ခါက ဤနယ်မြေတွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသည့် လူမှ သမန်းကျားအဖြစ် ကူးပြောင်းသည့် ဖြစ်စဉ်တို့ ကို မနုဿဗေဒ ပညာရှင်တို့ ၏ မနုဿဗေဒ သီအိုရီဖြင့် သိပ္ပံနည်းကျ ကြံဆထားသော အချက်များ လည်း ရှိပါသည်။ ။

မနုဿဗေဒ ပညာရှင်တို့ က သမန်းကျား ဟူသည် ယုံကြည်စွဲလမ်းမှုတိုတမ်ဝါဒတွင် အကျုံးဝင်သည့် ယုံကြည်ချက် တစ်ရပ်ဖြစ်သည် ဟု ဆိုခဲ့ကြသည်။ ။ ထိုတိုတမ်ဝါဒသည် ယနေ့တိုင် ကမ္ဘာ့နေရာ အနှံ့အပြား၌ ရှိ

နေ၊ တွေ့နေရသေးသည် ဟု လည်း မှတ်တမ်းများက ဆိုပါသည်။ ။

အချို့သော သုတေသီတို့ ကမူ ထိုတိုတမ်ဝါဒကို ရှေးအကျဆုံး ဘာသာရေးအဖြစ် သတ်မှတ်ကြသည်။ ။

သို့ရာတွင် ... အချို့ သုတေသီတို့ က ဘာသာရေးဟု မသတ်မှတ်ကြပေ။ ထိုအထဲတွင် မနုဿဗေဒ ပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သူ "ဝီလျံဟောင်းဝဲလ်" အမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်သည် ထင်ရှားပါ၏။

"တိုတမ်ဝါဒ မှာ ဘာသာရေး မဟုတ်ချေ။ သစ်ပင် သို့မဟုတ် တိရစ္ဆာန်တစ်မျိုးမျိုးနှင့် ပတ်သက်သည့် စွဲလမ်းယုံကြည်မှု ၊ အလေးထား လေးစားလွန်းမှု ၊ သစ်ပင်၊ တိရစ္ဆာန်တို့ နှင့် ဆွေမျိုးဆက်နွှယ်နေသည် ထင်သည် စိတ်ကူးယဉ် တွေးခေါ်မှုများ သာ ဖြစ်သည် "ဟု အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုထားသည်။ ။

ဥပမာ - ခြင်္သေ့တိုတမ်ဝါဒီများကို ယုံကြည်နေမိသူသည် မိမိတို့သည် ခြင်္သေ့မျိုးနွယ်မှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာသည် ဟု စွဲစွဲလမ်းလမ်း ယုံကြည်နေကြသည်။ ။ ခြင်္သေ့များ နှင့် မိမိတို့ ဆွေမျိုးတော်စပ်သည် ဟု လုံးဝယုံကြည်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ခြင်္သေ့များ သည် သူတို့ အတွက် အန္တရာယ် လုံးဝမရှိ။ သူတို့ ကလည်း လုံးဝ မကြောက်ရွံ့ကြ။ ထိုသူတို့ သည် ခြင်္သေ့တောထဲမှာ ရဲဝံ့စွာ သွားလာဝံ့ကြသည်။ ။

ထို့အတူ ...

မိကျောင်း တိုတမ်ဝါဒီများ သည် မိကျောင်း ပေါများ လှသည့် မြစ်ချောင်းများ ထဲသို့ ရဲဝံ့စွာ ကူးခတ်သွားလာဝံ့ကြသည်။ ။ မိကျောင်းများ သည် သူတို့ ကို အန္တရာယ် မပြုနိုင်ဟု ယုံကြည်ကြလေသည်။ ။

ထို့အပြင် ဝက်ဝံ တိုတမ်ဝါဒီများ သည် ဝက်ဝံများကို မကြောက်မရွံ့

ကြ။ နှစ်စဉ် ပွဲတော်ရက်များ အတွက် အထူးသီးသန့် မွေးမြူထားသည့် ဝက်ဝံကို သတ်၍ အသားကို အနည်းငယ်စီ ဝေငှ၍ စားသောက်လေ့ ရှိကြသည်။ ။ ထို တိုတမ်ဝါဒ အမျိုးအစားကို မနုဿဗေဒ ပညာရှင်တို့ က သုံးမျိုးသုံးစား ခွဲခြားထားပြန်၏။

ကျေးရွာတစ်ရွာလုံးတွင် ဆွေမျိုးအုပ်စု တစ်စုကသာ လက်ခံယုံကြည်ထားသည့် ဆွေမျိုးစု တိုတမ်၊ တစ်ရွာလုံးတွင် တစ်ဦးကသာ ယုံကြည်ထားသည့် ပုဂ္ဂလိက တိုတမ်၊ ကျားမ အုပ်စုအလိုက် လက်ခံယုံကြည်သည့် လိင်အလိုက် သက်ဆိုင်သည့် တိုတမ် ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ။

မနုဿဗေဒပညာရှင်တို့ ၏ အလိုအရ ဤချင်းတွင်းနာဂနယ်မြေ၌ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် သမန်းကျား အယူအဆသည် ဆွေမျိုးအုပ်စုတစ်စုကိုသာ သက်ဆိုင်သည့် ဆွေမျိုးစုတိုတမ်သာ ဖြစ်ပါ၏။

စိတ္တဗေဒပညာအရ ဤသမန်းကျားစိတ်သည် ဟစ်စတီရီးယား (ခေါ်) စိတ် ကျိုးကျိုးကြွကြွ ဖြစ်မှုဟု ဆိုသည်။ ။

အကြောင်းမူကား သမန်းကျားအဖြစ် ပြောင်းလဲနိုင်သည် ဟု မိမိကိုယ်ကို စွဲလမ်းယုံကြည်နေသူသည် သားကောင်များကို ကျားစိတ်သွင်း၍ နိုင်အောင်တိုက်ခိုက် သတ်ပုတ်နိုင်သည်။ ။ ရက်စက်စွန့်စားဝံ့သည်။ ကျားစိတ်ဝင်အောင် အထင်အမြင်စိတ်ဖြင့် ယုံကြည်စွာ လှည့်စား ပြောင်းလဲပစ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် မိမိတို့ ၏ နာကြည်းချက် ခံစားချက်နှင့် ကလဲ့စားချေလိုချက်တို့ ကို စုစည်းကာ သမန်းကျား စိတ်ဝင်၍ လက်စားချေ တုံ့ပြန်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည် ဟု စိတ္တဗေဒပညာဖြင့် ကောက်ချက်ဆွဲကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

အထက်ချင်းတွင်း၌ ခရိုင်ဝန်ဖြစ်ခဲ့သူ မစ္စတာ ဂရန့်ဘရောင်းသည် ၁

၉၀၈ခုနှစ်တွင် စာအုပ်ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ဖူး၏။ သူ၏ စာအုပ်ထဲတွင် သမန်းလူမျိုးတို့ သည် လူစင်စစ်မှ ကျားအဖြစ်သို့ ပြောင်းနိုင်ပြီး မိမိပိုင် ပစ္စည်းတို့ ကို ခိုးယူသူတို့ အား ဒုက္ခပေး လက်စားချေလေ့ ရှိသည် ဟု ရေးသားဖော်ပြထားသည် ဟု ဆိုသည် ။

"လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း (၅၀)ကျော်လောက်က ထမံသီမှာ အမျိုးသမီး ကြီးတစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ ထမန်းအမျိုးသမီးကြီးပေါ့၊ ထမံသီမှာ တော့ နောက်ဆုံးကျားဆက်လို့ ပြောတယ်၊ အမည်က ဒေါ်မင်းရေးဟု ခေါ်တယ်၊ အဲဒီ ဒေါ်မင်းရေးကို ထမံသီတစ်ရွာလုံးက ကျားမျိုးနွယ်လို့ အသိအမှတ် ပြုခဲ့ကြသည် ။ သူက သမန်းကျားအဖြစ် ပြောင်းနိုင်တယ်လို့ ပြောကြတယ်" ဟု သီဂီနဒီ မြန်ပြည်မြောက်ဖျား စာအုပ်၌ ရေးသားဖော်ပြထားပေသည် ။

မည်သို့ပင်ရှိစေ သမန်းကျားကို အကြောင်းပြု၍ ချင်းတွင်းမြစ်တစ်ကြောမှာ တော့ ထမံသီသည် နာမည်ကျော်ကြား လူသိများ ခဲ့ပေသည် ။ ထမံသီရွာသည် ရှေးအစဉ်အဆက်ကတည်းက အေးချမ်းသာယာသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုတလောမှာ တော့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ သတင်းတစ်ခုကြောင့် တစ်ရွာလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြသည် ။

ထို သ တ င်း မှာ အခြားမဟုတ်ပေ။ တောင်ပေါ်တွင် သော်လည်းကောင်း တောထဲမှာ သော်လည်းကောင်း လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့သူတိုင်း ကျားဆွဲခံရ၍ သေသည် ဆိုသော သတင်းဖြစ်သည် ။

ထူးဆန်းသော အချက်မှာ လည်း သာမန် ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥ ရှာသော လူများကိုတော့ ကျားက အန္တရာယ်ပေးလေ့ မရှိဘဲ အမဲလိုက်သူများ နှင့်

ထိုမိန်းကလေးကို အနှောင့်အယှက်ပေးရန် ကြံသူတိုင်း ထိုသို့ အန္တရာယ် ဆိုးများ နှင့် ကြုံတွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ရွာလူကြီး ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က တောင်ပေါ်တက်သူများကို ခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးရလေသည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ဆလိုင်း အရင်က ကျုပ်တို့ ရွာမှာ ရှိခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတဲ့ သမန်းကျားဆိုတာ အခု စာရာမေတီတောင်တစ်ကြောမှာ တကယ်ရှိနေတာဗျ"

"မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ပြီးရင် သူ တောထဲ ပြန်ဝင်သွားလို့ မကြာပါဘူး တောထဲက ကျားတစ်ကောင် ထွက်လာတော့တာပါပဲ"

"ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ထူးဆန်းတယ်၊ ဆေးမြစ် ဆေးဥရှာတဲ့ လူတွေ ဆိုရင် အနှောင့်အယှက် မပေးဘူး၊ တိရစ္ဆာန်တွေကို လိုက်လံသတ်ဖြတ်တဲ့ လူတွေ အဲဒီ မိန်းကလေးကို နှောင့်ယှက်ဖို့ ကြံတဲ့ လူတွေကတော့ ကျားစာမိတော့တာပဲ"

"တစ်လောက ငကျော်တို့ သုံးယောက် တောင်ပေါ်တက်သွားတာ ညဘက်ကြီး အဲဒီ မိန်းကလေးကို တွေ့လိုက်ပြီးတာနဲ့ ငကျော် ကျားဆွဲခံရတော့တာပဲ၊ အောင်ဗန်းနဲ့ သာစိန်တောင် မျက်မြင်တွေ့ကြတာပဲ၊ သူတို့ကို မေးကြည့်ပါလား ဆလိုင်း"

ဟု တစ်ယောက်တစ်မျိုး မိမိတို့ စိတ်အထင်ရှိသမျှကို ပြောပြကြလေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ရွာလူကြီး ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က အောင်ဗန်းနှင့် သာစိန်ကို အဖြစ်အကြောင်းစုံကို မေးကြည့်ရလေသည်။ ။ အောင်ဗန်းက

အကြောင်းစုံ ပြောပြသည်။ ။

"အဲဒီညက ကျုပ်တို့ သုံးယောက် ကတိုးလိုက်ကြမယ်ဆိုပြီး စာရာ မေတီတောင်ကြောပေါ်ကို တက်သွားကြတယ် ဆိုလို့လား"

"အင်း ဆက်ပြောပါဦး"

"ညဘက်ရောက်တော့ ဝါးရုံတောထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာတယ်"

"ဟင်"

အားလုံးကတော့ ထိုစကားကြားသောအခါ တောခြောက်တာဟု ပြောသူကပြော၊ တစ္ဆေခြောက်တာဟု ဆိုသူကဆို၊ နာနာဘာဝတွေ ဖန် ဆင်းပြတာဟု ထင်သူက ထင်နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မုဆိုးအချင်းချင်း ကပင်လျှင် ...

"ဒါ ဂမုန်းသူယောင်မယ်တွေက လှည့်စားတာ"

ဟု မှတ်ချက်ချသေးသည်။ ။

"အဲဒီလိုလည်း မြင်ရော ငကျော်က ဝါးတောထဲကို ဝင်လိုက်သွား တယ်၊ မကြာပါဘူး ကျားကိုက်ခံရလို့ သေတာပါပဲ"

"မိန်းကလေးကရော ဘယ်ရောက်သွားလဲ"

"သူက ဝါးတောထဲ ဝင်ပြေးသွားတာ တွေ့လိုက်တာပဲ ဆိုလို့လား"

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က အငွေ့သေလုနေသော ဆေးတံရှည်ထဲသို့ ဆေး တစ်အိုး ထပ်ဖြည့်၍ မီးညှိသည်။ ။ အရှိန်ရသည် အထိ တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာ ပြီးတော့မှ စကားဆက်သည်။ ။

"ငါ့အထင် ပြောရရင်တော့ ဒါဟာ တို့ မသိနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်

ခု ဖြစ်မယ်၊ မင်းတို့ ထင်သလို တောခြောက်တာတို့ နာနာဘာဝတို့ ဆိုတာ ဖြစ်ချင်မှ လည်း ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဖြေတစ်ခု မသိရသေးခင်မှာ တောင်ပေါ်သွားရင် တစ်ယောက်တည်း နှစ်ယောက်တည်း အရဲစွန့်ပြီး မသွားကြနဲ့ သတိဝီရိယလေး ထားပြီး သွားကြ၊ အဲဒါကို မှာ ချင်လို့ မင်းတို့ကို ခေါ်ရတာ"

"စိတ်ချပါ ဆလိုင်း"

"တောင်ကြာ ဒီအကြောင်းတွေကို ပုလိပ်တွေ သိသွားရင်လည်း မကောင်းဘူး၊ အမှုလာပတ်နေမယ်၊ ဒီသတင်းကို မပေါက်ကြားစေနဲ့ အားလုံး ကြားရဲ့ လား"

"ကြားပါတယ် ဆလိုင်း"

"ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ပြန်ကြပေတော့"

ရွာသူရွာသားများ ပြန်သွားသောအခါ ဦးထန်ဖုန်းရှိန်သည် ဆေးတံကိုဖွာရင်း စိတ်မောလူမောနှင့် ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

ခဏကြာတော့ အိမ်ထဲမှ သမီးဖြစ်သူ စောသီရီ ထွက်လာသည်။ ။ သူမ လက်ထဲမှာ လက်ဖက်ရည်ဗန်း ပါလာသည်။ ။ လက်ဖက်ရွက်နုခြောက် ကလေးများကို မီးဖြင့် လှော်ထားသောကြောင့် လက်ဖက်ရနံ့က သင်းသင်းလေး ထွက်နေလေသည်။ ။

"အဖေ ဖခါးရည် ရပြီ"

"အေး အေး ချထားခဲ့ သမီး"

စောသီရီက လက်ဖက်ရည်ဗန်းကို ချပြီး ပြန်ထွက်မသွားသေးဘဲ ဖခင်ဖြစ်သူအနီးတွင် ဝင်ထိုင်လေသည်။ ။

"အဖေ ... စောစောက ရွာသူရွာသားတွေကို ခေါ်ပြီး ဘာပြောတာလဲ ဟင်"

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က ဆေးတံကိုချပြီး လက်ဖက်ရည် တစ်ပန်းကန် ငဲ့ထည်ရင်း အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်သည်။ ။

"ဟင် ... ဒါဖြင့် သမန်းကျားဆိုတာ ပြန်ပေါ်နေတာပေါ့နော်"

"ဒီလိုလည်း အတတ်မပြောနိုင်ဘူး သမီး ၊ ဒါပေမဲ့ တောင်ပေါ်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် တွေ့တွေ့နေရတယ် ဆိုတာကတော့ ... အတော်ဆန်းကြယ်တယ်"

"နာနာဘာဝတွေက လူယောင်ဆောင်တယ် ဆိုတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား"

"ဖြစ်နိုင်တာပဲ"

"ဟို ဟို ဂမုန်းသူယောင်တွေ ဘာတွေကရော ညဘက်မှာ လူယောင်ဆောင်လာတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား"

"ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ"

"နောက်ပြီး ..."

"တော်ပါတော့ သမီးရယ်၊ သမီး ထင်တာတွေ အားလုံး ဖြစ်နိုင်တာပဲ ၊ အဲ မဖြစ်နိုင်တာ တစ်ခုကတော့ အဲဒီ သမီး စိတ်ကူးနေတာနဲ့ လက်တွေ့ ဖြစ်နေတာတွေ တူမတူဆိုတာပဲ"

"အို အဖေကလည်း "

ဟု ပြောကာ စောသီရိက ဖခင်ဖြစ်သူ အနားမှ ထသွားလေတော့သည်။ ။ ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က လက်ဖက်ရည်ကြမ်းခွက်ကို ကောက်ယူ

၍ တစ်ကျိက်သောက်ရင်း သဘောကျစွာ ပြုံးနေလေတော့သည်။ ။
